

מספיקה, ועל השופט לשקול את מהימנות העדויות המוגשות לפניו ולנמק בפסקדינו את המסקנות המפורטות שלפיהן הגיע להחלטתו. העונש המיירבי שלו צפוי אנס הוא 14 שנות מאסר. במיקרהו של האנס

— רוב הנשים בקהל החליטו להוציא את האנס זכאי

המנומס שהיה מיקרה חריג, נגזרו לו 25 שנות מאסר על כמה מיקרי אונס שהצטברו יחד. לפני כמה שנים היה מיקרה יוצא דופן של סניטר באחד מבת-החולים בארץ שאנס, כאשר היה בגילופיו, אשה בת 86. המרהים הוא שאנס זה זוכה בדיון משום שפסיכיאטר שהובא עליידי ההגנה העיד כי במצב הנפשי שבו היה שריו לא היה יכול להבחין בין טוב ורע.

הסבתא התחרטה

השחקנית המגלמת באמינות הגדולה את רמותה של הנאנסת המתלוננת היא גילת אנקורי בת ה-27. היא למדה במשך שנתיים מישחק והתגלתה על-ידי המפיק יהודה ברקן במופע גירוי מיני במסגרת מופעי מכנה משותף. גם שם היה תפקידה בנוי על אילתורים בנושא האורגזמה הנשית.

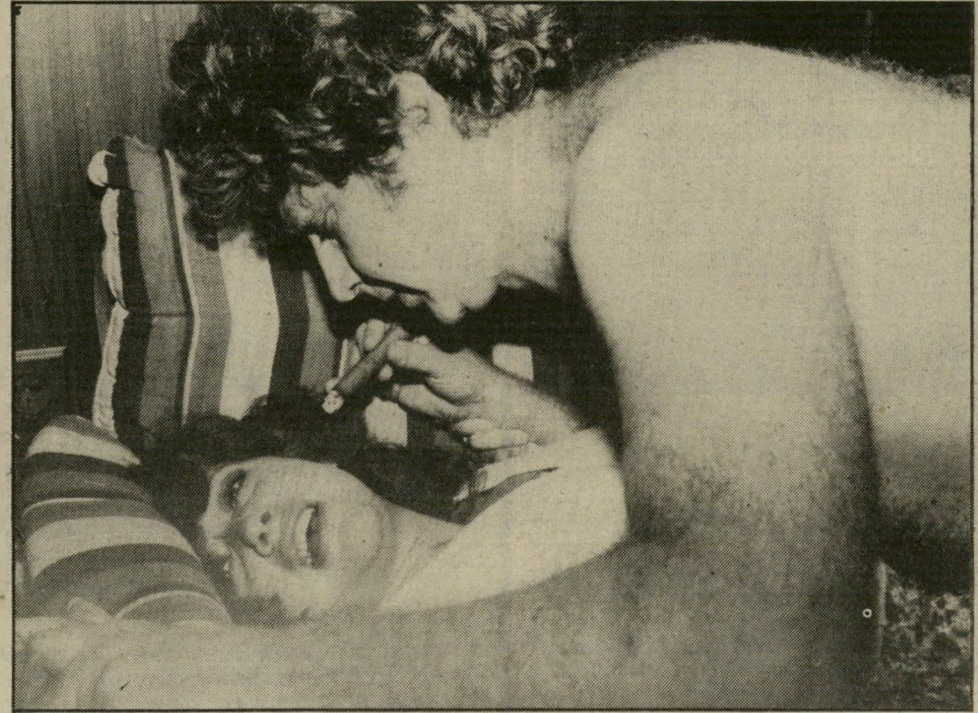
כמי שגדלה בארצות-הברית, יש לי פתיחות גם לחומר כזה, ואין לי שום רתיעה ומעצורים לאלתר בנושא הזה, מסבירה גילת. היא נשואה למפיק הסרטים מייקל גרינשפן, שעלה לפני כעשר שנים מארצות-הברית, וכיום מפיק סרטים בטלוויזיה הלימודית. היא גם אם לבת בת שישה חודשים בשם ירון שאותה היא מיניקה בין הצגה להסרת הסרט עובדים על העולם שגם בו היא מאלתרת את החומר לפני מצלמה נסתרת.

גילת נכנסת לתפקיד הנאנסת בצורה מושלמת. אני חוזרת הביתה סחוטה מהמאמץ הרב של עצם המעמד והעלבונות שאני סופגת גם מהסניגור ומלקוחו וגם מן הקהל הרב באולם, שאיננו חס על כבודי ומגנה אותי במילים בוטות על קלות-הדעת שבה נהגתי כאשר עליתי לחדרו של גבר בשעה 3 לפנות-בוקר.

אפילו הסבתא שלי, שנכחה באחת ההצגות, החליטה לזכות את הנאשם ושאלה אותי מדוע הסכמתי לעלות לחדרו. אחרי-כך היא הלכה להתייעץ

כך זה התחיל בתמונה למעלה: המתלוננת (השחקנית גילת אנקורי) והנאשם באונס (השחקן יאיר רובין) הכירו זה את זה במסיבה תל-אביבית ושרו כטוב ליבם ביין. שני ארץ ישראל. כעבור כמה שעות הסכימה האשה לעלות לדירת הגבר, ושם, לפי גירסתה, אנס אותה (בתמונה למטה).

אונס:

כך או לא?

לזכות אנס? צועקת אשה אחרת. על בעלה שהחליט לזכות את הנאשם. בכל ששת המופעים שהיו עד כה זיכה הקהל באולם ברוב קולות את הנאשם, למרות שמבחינה חוקית הוא חייב לצאת אשם. מה שמעניין הוא דעתן של הנשים. מרביתן פסקו "זכאי", ודווקא הגברים מוצאים את הנאשם חייב. על הבימה היו עד עכשיו שני מיקרים של הרשעה וארבעה מיקרים של זיכוי. עובדה זו מאמתת את מסקנתו של המישפטן אמנון זכרוני, המשמש כאן כאב בית-הדין, כי הקהל הרחב שמרני ומוסרני יותר מאשמת אונס בעוד שבועלה מחליט להרשיעו. אני לא מבינה איך התחנתני עם אדם כמך, המחליט

מישפטנים כצבי לירסקי, אמנון זכרוני, שימחה זיו, שלמה רוזנבוים, דויד יפתח ואחרים.

להבחין בין טוב ורע

עוד לפני כמה חודשים היתה דרושה עדות מסייעת כדי להוכיח אונס — כלומר בגדים קרועים, סימני חבלה על גופו או גופה, מצב נפשי כמו היסטריה שבו היתה מצויה המתלוננת מייד אחרי האונס, או עצם העובדה שהתלונה הוגשה מייד אחרי המעשה. כל הדרישות האלה בוטלו בהתאם לתיקון לחוק הראיות, לפיו אין צורך יותר בעדות סיוע ועצם התלונה —

ההצגה מעוררת עניין רב לא רק בגלל המיקרה עצמו, אלא בעיקר בגלל תגובת הקהל ואילתורי השחקנים. השחקנים מקבלים רק את סיפור העלילה, ומאלתרים את הופעתם לפי חקירת המישפטנים. מתוך הקהל נבחר חבר-מושבעים, היושב על הבימה ונותן את פסקדינו. ולכן הן ההצגה והן פסקי-הדין משתנים מהצגה להצגה.

כאולם-הכניסה מוצננת שתי קלפיות. על האחת רשום "אשם" ועל השניה "זכאי". מפתיע לראות ווגות בין הקהל רבים בנייהם על פסקי-הדין, כאשר האשה בוחרת לזכות את הנאשם

ההצגה הפעם היתה מבוססת על מיקרה אמיתי שהתרחש בארץ לפני 15 שנה. זוג שהכיר זה עתה ובילה בצוותא עלה אל דירתו של הגבר כדי להאזין לתקליטים נרירים. על מה שקרה בתוך הדירה חלוקות הריעות. לפי גירסת האשה אנס אותה הגבר בכוח. טענתו של הגבר: היא הסכימה למעשה הבעילה, ורק אחרי שבעלתי אותה כשפן ושלחתי אותה לביתה, החליטה להתנגד בי ולהתלונן נגדי במישטרה.

שבת על הספה בחדרו של הנאשם והקשבתו למוסיקה, לפתע הוא נעלם מהחדר וחזר לבוש חלוקי-רחצה ובירדו סיגר בוער. הרגשתי את החום של הסיגר על פני. היה לו מבט מפחיד בעיניים: "מותק שלי".

שחקנית מיקצועית אילתרה אונס במישפט חי על הבימה —

הוא אמר לי, "אם מה שיש לי בין הרגליים עולה לי לראש, אני לא יודע מה שאני עושה, לכן לא כדאי לך להתגרר".

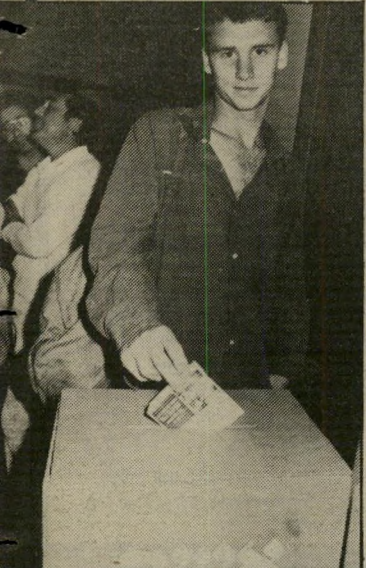
הצעירה היפהפיה בעלת העיניים הכחולות שעמדה על דוכן-העדוים, לא נכלה להמשיך את סיפורה. המעות חנקו את גרונה ולפתע פרצה לעבר הנאשם והשופט בצעקות: "אני המתלוננת! מדוע אתם מכנים אותי בשמות ומתייחסים אלי כאל נאשמת!"

הסצינה הסוערת הזאת נערכה במישפט חי שנערך על הבימה, בנוכחות קהל. המישפט דן באונס. כישראל מישפטי אונס וריגול נערכים כדלתיים סגורות. המפיק יהודה ברקן, שעלה לאחרונה על גל מופעי-המין, החליט לספק לקהל הצגה מושלמת של אונס בצורת מישפט אונס הנערך כהצגה לפני קהל. לצורך זה גייס את איש הרדיו הוותיק יעקב כן-הרצל, שהתפרסם בין היתר בסירת תוכניות בית-המישפט ברדיו, שזכו בפופר לריות עצומה.

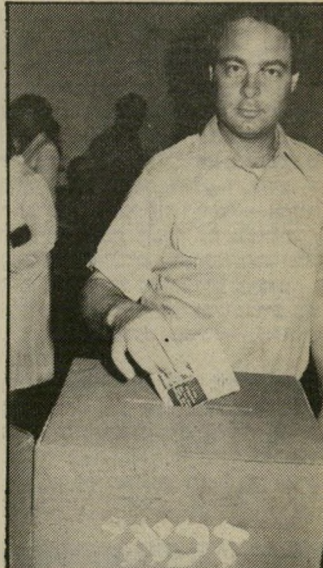
ההצגה הפעם היתה מבוססת על מיקרה אמיתי שהתרחש בארץ לפני 15 שנה. זוג שהכיר זה עתה ובילה בצוותא עלה אל דירתו של הגבר כדי להאזין לתקליטים נרירים. על מה שקרה בתוך הדירה חלוקות הריעות. לפי גירסת האשה אנס אותה הגבר בכוח. טענתו של הגבר: היא הסכימה למעשה הבעילה, ורק אחרי שבעלתי אותה כשפן ושלחתי אותה לביתה, החליטה להתנגד בי ולהתלונן נגדי במישטרה.

מריבות מישפחתיות

ההצגה לא יאומן כי יסופר — מסיפורי בית-המישפט משתתפים מישפטנים אמיתיים, המופיעים בתפקידים של סניגור, תובע ואב בית-הדין. בהצגות האלה ניתן לפגוש

אשם החייל ליאור שטרוב: אשה לא היתה מסכימה להשפלה, אם לא היתה צודקת.

זכאי השחקן אלכס קוטאי: היא נקמה בו, כי הגבר ריות שלו לא עמדה בציפיות שלה.